Käsko peab iggaüks täitma.

Pridriko II. kammertener astus hommiko kel nelli kunninga maggamisse kambre, tedda öhto antud kässo järrel üllesärratama.

„Lasse mind weel nattoke hingata, ma ollen alles üsna unnine.“ — Teie kunninglik kõrgus on mind käsknud sel aial tulla!“ — „Agga weel üks werand tund, ütlen minna sulle.“ — Ei herra, mitte ennam üht minuti, kel on jubba nelli, ja se aeg Teie kõrgussel käes, üllestõusta.“ — „Hea kül,“ ütles kunningas ennast jallale aiades: „sinna olled üks wahwa mees, minna armastan sedda, kui käsko täieste täidetakse.“

Kulla någgo, mulla maggo.

„Wiiskümmend aastat on möda läinud,“ ütles Abderahmen III, „sest aiast kui ma Kalihw (Muhameti järgminne) ollen; rikkust, römo, au, keik ollen ma maitsenud ja sanud. Teised kunningad piddasid must luggu, kartsid ja kaetsesid mind. Mis ial inimenne sowida wõib, olli mulle taewast antud. Sel pikkal önne aial ollen ma neid päiwi luggenud, mil ma ennast töeste önneka tundsin ollewad. Neid olli nelliteistkümme päwa. — Surelikkud, öppige sest ma-ilma surust ja ello möistma.“

Usu ehk mitte, ärra wea kihla.

Üks jallamees, kelle taskud ja köht tühhi olli, tulli kõrtsi ja laskis ennesele wisi pärrast sũa ja jua anda. Peäle sõma hakkas jutto teggema, mis siin üks junkur maksab, kui ta tallomehhele liga teinud; — paljo kubjas, kui ta teomeest sũta peksnud? Kõrtsmik kostis: üht trahwitakse kümne ja teist wie rublade kaupa. — Kui jodikud kõrtsis tülitsewad, paljo need makswad? Need sawad nahha peäle, ütles kõrtsmik. — „Agga paljus maksab üks kõrwa hoop?“

„Üks rubla,“ wastas kõrtsmik.

„Noh, anna siis mulle üks lops, mul ei olle rahha maksa, ja mis hoop rohkem wäärt, se jaggo rahha loe mulle taggasi.“

Eestlawa Kalender 1850. k. 3